

Smrtí to nekončí.

RUBIKON

Autorka bestsellerové série *Rozhraní*

J. S. DEWES

přeložil Ondřej Horník

RUBIKON

Rubicon

Copyright © 2023 by J. S. Dewes

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Horník, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5911-8 (pdf)

RUBIKON

J. S. DEWES

přeložil Ondřej Horník

FOBOS

Lady Sylvanas Windrunnerové,
nejdrsnější z nihilistů

KAPITOLA PRVNÍ

Trysky výsadkového člunu zaplály oslnivými modrobílými aureolami. Když se loď odlepila ze země, rozvířila záplavu jemného bílého písku, který teď bubnoval na tvrdý krunýř Adrienne obleku.

„Tak my už mizíme nahoru,“ ozval se pilot ve vysílačce. „Šťastný lov, specialisto Valerová.“

Specialista Adriene Valerová mu odpověděla krátkým zasalutováním dvěma prsty. Stříbřitý trup vybledl a proměnil se v pouhé mihotání světla, jak loď zapnula maskování a současně vystoupala do tmavnoucí atmosféry.

Adriene přepnula na kanál svého týmu. „Rhodesi?“

Vojín Harlan Rhodes se vynořil z oblaku pomalu klesajícího písku. „Poslouchám.“

„Jak jsme na tom?“

„Zatím nic, šéfe.“ Došel až k ní, odřený tmavě šedý oblek pokrytý jemným pískem, a zakřenil se skrze zastíněné hledí. „Jakmile se něco objeví, budeš první, kdo se to dozví, Valerová. Teda... *pane*. Hned po mně, samozřejmě.“

Adriene odměnila humor svého pobočníka strnulým úsměvem. „Díky za vyjasnění.“

Harlan přikývl. „Rádo se, šéfe.“

Počkala, až se písek usadí, a rozhlédla se po krajině. Za zátokou neklidného moře se nad koruny hustého lesa tyčily fragmenty prastarého kovového města – kolosální pozůstatky kdysi veliké civilizace. Na obzoru se nad vodou vznášel místní červený trpaslík. Rudá hvězda, připomínající vyhasínající uhlík, zalévala dávno opuštěnou krajinu měkkým jantarovým světlem. Takhle nad obzorem se bude vznášet pořád, bude na ně dohlížet a zvolna se přesouvat podél okraje světa na východ, aby se ráno vydala zpět vzhůru na oblohu a líným, téměř přesně čtyřiaadvacetihodinovým obloukem se vrátila zpátky na totéž místo. A právě tolik času dostala Adriene na splnění této mise.

„Přehled běží,“ oznámila vojín McGowanová a postavila se vedle Harlana z druhé strany. Prsty jí kmitaly po tabletu. „Momentálně všude čisto.“

„Tak to hlídej.“ Adriene se ohlédla na lehce shrbeného muže za svými zády. „Bookere, jaký je předpokládaný čas cesty?“

„Ehm... zhruba padesát minut, pokud chceme mít pevnou půdu pod nohama,“ zapraskal ve vysílačce hluboký hlas. „Dvačet minut, jestli nám nevadí trocha toho slaňování.“

Jednotka následovala Adriene přes několik metrů kamenitého terénu k zubaté hraně útesu, řídce porostlé žlutohnědou halofilní trávou.

Adriene nahlédla přes okraj útesu o nějakých tři sta metrů níž. Vlny plné mořských řas se tam tříštily o ohlazenou skalní stěnu.

„Booku, dáš mi nejbližší okolí?“ požádala.

Booker jí poslal data do displeje v hledí přilby a Adriene si zběžně prohlédla místní topografii. Sestup byl proveditelný, ale vzhledem k zuřivému příboji zbytečně riskantní.

„Kašlem na to. Radši to obejdeme,“ rozhodla. „Času máme dost. Rhodesi, máš na starost ZKO.“

„Rozumím,“ přitakal Harlan.

McGowanová uklidila svůj tablet a pomohla Harlanovi nasadit batoh s těžkou soupravou základny koloniálních operací.

Adriene ještě jednou překontrolovala údaje na displeji v přilbě, pak odklopila hledí a pomalu se nadechla teplého slaneého vzduchu. Nestávalo se každý den, že by byli vysláni na planetu s dýchatelnou atmosférou. A kdy naposledy cítila vůni oceánu, už si popravdě ani nevzpomínala.

„Atmosféra je v pohodě, lidi.“

Harlan otevřel hledí a dlouze se nadechl nosem. „Aaach! Není to krásný, když se nás planeta nesnaží okamžitě zabít?“

„Nechval dne před večerem.“

McGowanová a Booker rovněž otevřeli své přilby. Adriene si hodila na ramena batoh a všichni s Bookerem v čele vyrazili podél hrany útesu. Slunečního svitu ubývalo, a jak sestupovali po strmé stezce, vyšlapané do krajiny nějakým druhem takřka horolezecké fauny, vánek od moře byl stále chladnější.

„Takže, Rhodesi,“ nadhodil Booker, „jaký podle tebe máme vyhlídky?“

Harlan zvedl bradu a zhluboka se nadechl, jako by znovu zkoumal vůni vzduchu. „Dávám tomu tak osm a půl bodu.“

„Tolik?“ opáčil Booker skepticky. „Já bych řekl maximálně šest.“

„Předběžné zprávy skutečně potvrzují vysokou pravděpodobnost úspěchu,“ zapráskala ve vysílačce optimistická předpověď McGowanové.

„Já bych těm zprávám zas tolik nevěřila,“ upozornila je Adriene. „Ten průzkum byl přinejlepším povrchní.“

Harlan si povzddechl. „To se poslední dobou stává nějak často, ne?“

Adriene jenom rozmrzele zamručela na souhlas.

„No, takže rozhodnutí nakonec zřejmě zase bude na starý dobrý ZKO.“ Booker uhodil dlaní do rozměrného batohu na Harlanových zádech.

Vojín klopýtl, zamračil se na něj, ale pochodoval dál.

O půl hodiny později stezka náhle skončila více než dvoumetrovým srázem dolů na písčitý břeh. Booker a McGowanová seskočili jako první, potom si Harlan sundal ze zad soupravu ZKO a podal ji Bookerovi.

S nespokojeným zavrčením dopadl do písku. „To nás nemohli vysadit trochu blíž?“

„Radiologické stopy jsou příliš snadno vysledovatelné,“ odpověděla mu McGowanová. „ZKO je nám k něčemu, jen když se nám ji podaří před těmi hromadami šrotu utajit.“

Harlan si hodil těžký batoh zpátky na záda. „Jasně, ale podle rozvědky jsme tu sami, ne?“

„Soustava bez mechanů? V tomhle sektoru?“ ušklíbl se Booker. „To jim nežeru.“

Harlan tiše zamručel. „To možná ne. Ale nemusí to přece rovnou znamenat, že se potloukají někde poblíž tohoto opuštěného kusu skály.“

Adriene sklouzla ze srázu a dopadla vedle nich. „Nežvaňte do těch vysílaček zbytečně, lidi.“

„Pardon, šéfe.“

Booker vytáhl z pouzdra na opasku zalaminovaný list papíru a otočil se, aby se zorientoval. „Osmnáct stupňů, jeden celý šedesát sedm kilometru.“

„Rozumím,“ odpověděla Adriene. „Veď nás, vojíne.“

Booker schoval mapu a vyrazil podél paty útesu. Mlčky klopytali po úzké kamenité pláži poseté kalužemi průzračné vody, hemžící se pestrým mořským životem. V moři se vznášely husté pruhy bioluminiscenčních živočichů tvarem připomínajících korály, kteří v ubývajícím denním světle světélkovali jasně oranžovou a limetkově zelenou barvou. Mezi nimi po hladině klouzalo trio plochých rybovitých živočichů, kteří v tom zářícím výjevu vypadali trochu jako pohyblivé sluneční skvrny.

Adriene už skoro přestala vnímat bolest v rozpraskaných rtech, když její oblek varovně zapípal. Pohlédla na blikající kontrolku atmosférického senzoru na rameni.

„Teplota klesá. Zavřete přilby,“ nakázala. Počkala, až uslyší charakteristické zasyčení tří utěšňujících se hledí, a následně sklopila i své.

„Tolik tedy k příjemným chvilčkám,“ zamumlal Harlan rezignovaně do vysílačky.

O dvacet minut později zahnuili kolem hrany útesu do rozlehlé zátoky. Sto metrů od břehu se tyčila široká čedičová stěna, překrytá maskou zrezivělého lešení – kostrou jakéhosi dávného strážního stanoviště. Adriene zahlédla jediný úzký vchod, sotva viditelný mezi dvěma vertikálními pruhy tmavého kamene.

Booker se zastavil. „Jsme na místě, pane.“

Adriene se ohlédla. „Mac, nějaké další vchody?“

„Podle informací z průzkumu ne,“ odpověděla McGowanová. „Ale v čediči se přesný údaje získávají těžko.“

„Tak dobře. Umístíme na prahu strážní maják.“

„Provedu, šéfe,“ přikývl Harlan.

„Jinak zůstaneme ve stínu.“ Adriene otevřela ovládací panel na paži a stiskla hlavní vypínač svého obleku. „Žádná technika kromě vysílaček a přehledu, dokud to vevnitř neprověříme.“

„Vypínám se,“ oznámil Harlan a ostatní ho vzápětí napodobili. Tlumená vnější světla na jejich oblecích pohasla.

„A nezapomeňte na modifikace,“ připomněla jim Adriene.

Booker zamumlal cosi nesrozumitelného, leč zřetelně mrzutého, a vypnul i zaměřovací jednotku na boku své zbraně. Adriene si stáhla ze zad těžkou cívkovou pušku a udělala totéž. Ověřila si, že má nabito, a zamířila v čele skupiny ke vchodu do jeskyně.

Interiér nebyl zdaleka tak impozantní, jak naznačovala fasáda. Tunel s jediným vchodem se zhruba každých deset metrů větvil, ale všechny odbočky se rychle ukázaly být slepými uličkami. Po patnácti minutách Adriene dorazila na místo, kde se tunel rozšiřoval do temnoty. Přejela po celém prostoru světlem čelovky. Paprsky se zachytily o hranu skalního výběžku několik metrů vepředu.

„Osvětlovací drony?“ navrhl Booker.

„Co říká přehled?“ otázala se Adriene.

„Pořád čisto,“ potvrdila McGowanová.

Adriene přikývla. „Vypustíte OD.“

Harlan přiklekl a otevřel úzkou kapsu na vnější straně lýtka svého obleku. Vytáhl z ní šest disků o velikosti dlaně, jeden po druhém je aktivoval a rozhodil do vzduchu. Drony se rozzářily a jemné aury bílého světla se bzučivě rozlétly kolem. Přistály rovnoměrně rozložené napříč padesát metrů širokou, přibližně čtvercovou jeskyní.

Teď viděli, že tunel ústí na vyvýšenou skalní plošinu nějaké čtyři metry nad podlahou komory.

„Standardní OD vypuštěny a rozmístěny,“ potvrdil Harlan.

Adriene s puškou v pohotovosti překročila práh ústí chodby. Z plošiny vedl dolů strmý, ale schůdný svah připomínající rampu. Rozeseté po celém širokém prostoru jeskyně se na hromadách povalovaly neidentifikovatelné kusy zrezivělého kovu – pozůstatky nějakého prastarého nábytku nebo strojů.

„Držte se za mnou.“ Adriene vedla svůj oddíl po obvodu komory ve směru hodinových ručiček a kontrolovala každíčkou škvíru ve vrstevnatém čediči, jestli neobsahuje nějaké další vstupní body. Neobjevila ani jediný.

Když se vrátili k rampě u vchodu, Harlan si stáhl ze zad soupravu ZKO a položil ji na zaprášenou kamennou podlahu. „Jedna cesta dovnitř, jedna ven.“

„Aspoň se to bude snadno bránit,“ zavrčel Booker.

„Ale dostat sem zásoby a výbavu bude náročný,“ opáčil Harlan. „Je to ouzký jak prdel.“

Adriene gestem upoutala pozornost McGowanové. „Mac, nastartuj ZKO a proveď geo průzkum. Zkus mi zjistit, jestli ta skála vydrží, když vstupní tunel trochu rozšíříme.“

„Ano, pane.“ McGowanová podala Bookerovi svůj přehledový tablet a sama poklekla vedle soupravy ZKO.

Bookerova pata vytukávala do podlahy nervózní rytmus. „Můžeme už se nahodit?“

„Ale hezky postupně,“ přitakala Adriene. „Harlane, nejdřív my dva, jistíme se navzájem. Booku, hlídej přehled.“

„Jasně,“ přikývl Booker.

Adriene poklepala do ovládacího panelu na předloktí. „Zapínám termální skener.“

„Nevidím nic,“ řekl Harlan.

„Já taky ne,“ potvrdila Adriene a stiskla další tlačítko. „Sonický skener.“

Harlan přikývl. „Čistý.“

„Seismický.“

„Jak ze škatulky.“

„Na přehledu taky čisto,“ ohlásil Booker.

„Dobrá, jsme v pohodě. Ale přilby nechte zavřené. Je tu zvýšené množství oxidu uhličitého.“

Booker zapnul všechny svoje systémy naráz jediným pohybem veliké dlaně. „Povolení prozkoumat ty haldy šrotu, pane? Třeba se mezi těmi krámy najde něco užitečného.“

„O tom pochybuju,“ opáčila Adriene, „ale s chutí do toho.“

Booker vrazil přehledový tablet Harlanovi a vydal se po rampě ke kovovým troskám.

„To je zvláštní...,“ zamumlala McGowanová.

Adriene přiklekla vedle ní. „O co jde?“

„Podle georadaru je nad touhle místností nějaká chodba.“

„Další jeskyně?“

„Ne. Vertikální.“ McGowanová natočila obrazovku průzkumné soupravy k Adriene a ukázala na úzký hrot na radarogramu. „Podle odhadu má přes tři sta metrů. Myslím, že vede až na povrch.“

„Jakože nějaký závrť?“ zeptal se Harlan.

„To v datech z orbitálního průzkumu nebylo,“ vložil se do hovoru Booker, který už se prohrabával haraburdím uprostřed jeskyně.

„Já vím,“ potřásla hlavou McGowanová. „Právě že by ale mělo.“

„Mohlo to být něčím zakryté?“ zeptala se Adriene. „Schované před radarem?“

„Možné to je,“ přitakala McGowanová. „Zvlášť jestli tady zrovna bylo mizerné počasí.“

„Nebo to ti chytrolíni z rozvědky prostě přehlídli,“ zabručel Booker. „Nebylo by to poprvý.“

„A není možný, že prostě jen máme starý data?“ zeptal se Harlan.

Adriene zakroutila hlavou. „Průzkum dělali před třemi dny.“ Pak sebou trhla, když se jí ve sluchátku rozřinčelo varování, doprovázené zprávou na displeji v hledí: VAROVÁNÍ: ZJIŠTĚNA SEISMICKÁ AKTIVITA.

„Kurva,“ zavrčel Booker. „Taky vaše seismika právě dostala záchvat?“

„Jo.“ Adriene umlčela výstrahu a pohlédla na výstup ze seismického senzoru v rohu displeje. Ten ale ukazoval pouze obecné varování.

Ve sluchátkách zapraskal tichý zvuk, jako když pod nohama křupe suché jehličí. Adriene zvedla hlavu a spatřila, jak se k ní z pět metrů vysokého stropu snáší obláček kamenného prachu. Podlahou jeskyně zaduněly sotva znatelné vibrace, z nichž jí přeběhl mráz po zádech.

„U Miřina konce,“ zaklel Harlan. Obvykle veselý hlas mu zastíraly zřetelné obavy. „Cítíte to taky?“

„Bookere, pojd' zpátky nahoru,“ rozkázala Adriene.

„Už jsem na cestě.“

Adriene se obrátila k McGowanové. „Jaký má tohle místo tektonický status?“

„A1, pane,“ ujistila ji McGowanová. „Všechny zemské desky byly vyhodnoceny jako stabilní a neaktiv...“

Ozvalo se ostré prásknutí a kamenný strop nad hlavním prostorem jeskyně pukl přesně v polovině. Na zrezivělé kovové

haraburdí zabubnovaly úlomky skály, následované přívalem štěrku, a jeskyni zahalila oblaka čedičového prachu.

V šeru se několikrát zablesklo.

Adriene zasáhla do ramene prudká bolest a srazila ji k zemi.

„Šéfe, co se sakra...“, zapraskal ve vysílačce Harlanův hlas.

„Nepřátelská palba!“ vykřikla Adriene a překulila se, aby se mohla odplazit za skalnatý hřeben lemující hranu vyvýšené plošiny. Na displeji v hledí se jí rozblikalo varování: KVADRANT R2B OBLEKU POŠKOZEN. INTEGRITA 7 %.

Stáhla si pušku ze zad, nahodila zaměřovací jednotku a zapnula nabíjení. I přes silné vrstvy rukavic obleku cítila, jak se magnetické cívky rozvibrovaly.

„S čím to bojujeme?“ houkla do vysílačky. „Dejte mi nějaký info, lidi!“

„Šrotáci!“ křikl Harlan. „Před vteřinou jsem dostal potvrzení čtyř mechanických transpondérů, ale moje senzory jsou v háji.“

„Čtyř? U Miřina popela,“ zaklel Booker a zřetelně tak vyjádřil nepříjemné pocity, které se Adriene vzdouvaly v žaludku.

Čtyři boti, to by znamenalo hodně těžký boj – ale předem prohrané to nebylo. Zhluboka se nadechla, aby se trochu srovnala. Její jednotka to zvládne. Už přežili i mnohem horší situace.

Mžourala skrz oblaka pomalu se usazujícího prachu. Harlan a McGowanová se krčili za kusem skály šest metrů od ní, poblíž nejvyššího bodu rampy. Nepřátelská palba neustávala, dál zuřivě bušila do plošiny a stěny jeskyně za nimi.

„Všichni ústup k východu, za mnou,“ rozkázala Adriene. „Bookere, nikde tě nevidím. Jak jsi na tom?“

„Ále, do hajzlu. Jsem tady úplně přišpendlenej,“ zavrčel Booker. Teď když se všechno obrátilo posraným navrch, dal volný průchod svému silnému provanskému přízvuku. „Budu potřebovat pomoc z týdle kaše ven.“

Adriene se opatrně přesunula k místu, kde byl kamenný hřeben o trochu nižší, a krátce vyhlédla přes hranu na dvě

mechanické jednotky dřepící v půli jeskyně. Vědomím obdařené masy kovu seděly složené do sebe, dlouhé končetiny s třemi klouby pokryté matně šedým opláštěním. Působily nápadně, ne-li až groteskně humanoidně. Jejich oprýskaná kovová šasi prakticky splývala se zrezivělými haldami prastarého haraburdí. Jakákoli estetika, kterou ti šroťáci kdysi mohli oplývat, zjevně padla za oběť staletím „sebezdo-konalování“.

Štíhlejší z mechanů kreslil nepřetržitý proud střelby směrem k Harlanovi, zatímco ten silnější si od stehenního plátu odtrhl jakýsi velký modul. Když zařízení položil na zem, ke stropu z něj vystřelila fialová záře a vytvořila tenkou stěnu poloprůhledného světla. Štít elektricky praskal, jak se na něj snášel prach z kráteru ve stropě.

Adriene zaklela a natáhla krk, ale Booker tam nikde nebyl.

„Zatraceně,“ zamračila se. „Harle, vidíš Booka na přehledu?“

„Ne. Je tu hrozně moc rušení.“

„Kurva. Dobře, tak to tedy uděláme postaru. Booku, kde zhruba jsi?“

„Řek bych v půli cesty, dvacet stupňů napravo od rampy. Před sebou mám čisto, až na ty dva pěšáky, co právě aktivovali ten zatracený štít. Jsem na jejich šestý hodině, asi pět metrů od nich.“

„Rozumím. Vidím je.“

„Nerad ti kazím radost, Booku,“ ozval se Harlan, „ale jeden z nich je ve skutečnosti kyrys.“

„U Miřina skonu v plamenech...“

Z trhliny ve stropě vyletěla salva kamenné suti.

Do jeskyně dopadli tři další mechani třídy Pěšák. Přistáli v oblaku prachu těsně za fialovou světelnou stěnou. Se strojovou strnulostí narovnali končetiny a vztyčili se do plné výšky.

Harlan a McGowanová spustili prudkou palbu, ale jejich střely se rozplývaly a mizely v záplavě elektrického jiskření na povrchu štítu.

Adriene si rozčileně povzdechla. Srdce jí v hrudi prudce bušilo. „Kurva. To už je sedm. Mac, požádej o evakuaci.“

O několik vteřin později se ozvala úsečná odpověď: „Negativní, pane. Šrotáci ruší spojení.“

Adriene zaskřípala zuby a v duchu proklela kterýkoli zatracený druh, co tyhle umělé sráče vymyslel a pak dostal ten výborný nápad, že je navíc ještě obdaří sebeuvědoměním a vypustí své nové vražedné plechovky s kolektivní myslí volně do galaxie. Aspoň že se mohla uspokojovat vědomím, že tímto svým nadmíru špatným rozhodnutím se pravděpodobně sám vyhladil z existence.

„Tak dobře,“ povzdechla si. „Budeme si tedy muset vytvořit nějaký odstup. Harl, Mac...“ Zhluboka se nadechla, ze zásobníku na lýtku vytáhla granát a aktivovala nálož. „Hodím tam špony. Pak poskytnem Bookovi krycí palbu.“

Harlan a McGowanová přitakali, že rozumí, a Adriene vrhla granát přes hranu římsy. Explodoval ve spršce trpytivých kovových záblesků a dolů se líně jako pírká začaly snášet lehoučké drobné úlomky antiradarového materiálu.

Špony z granátu dezorientovaly mechanické automatické zaměřovací protokoly, takže nápor palby na okamžik zastavil. Adriene odložila pušku a popadla pistoli. Vyklonila se a zasykala střelami okraj štítového konstruktů. Harlan a McGowanová se rovněž vyklonili z krytu a od hlavní jejich balistických pušek se blýskalo, jak zacílili na haldu zrezivělého kovu kus před Bookerovou aktuální pozicí.

Booker se pozpátku vyvalil z krytu, vyskočil na nohy a sprintoval mezi částechkami antiradarových špon k rampě. Dokázal uběhnout téměř deset metrů, než mechanika obnovila palbu. Projektily pokropily štěrk u jeho nohou a rozvířily obláčky prachu. V poslední chvíli vklouzl za velkou kamennou desku poblíž paty rampy.

McGowanová a Harlan se znovu přikrčili do krytu a jejich pušky ztichly.

„Dál se prozatím nedostanu,“ zalapal po dechu Booker.

„Dobře, drž se v zákrytu,“ odpověděla Adriene. „Neriskuj, že na sebe upoutáš jejich pozornost. My tady shora máme docela dobrý výhled.“

„Ano, pane.“

„Harle, Mac, soustřeďte palbu na štítový konstrukt. Když je donutíme trochu se stáhnout, Book bude mít čas dostat se po rampě nahoru.“

„*Do hajzlu*, Valerová,“ řekl Harlan s naléhavým varováním v hlase. „Blíží se sem stín.“

Adrienin tep prudce zrychlil. Zastrčila pistoli do pouzdra a znovu uchopila pušku. „Víme, kde je?“

„Netuším, zmizel mi z přehledu. Tohle je posraná čedičová pevnost. Kdo takový místo vůbec vybral?“

„Nějakej chytrolín z rozvědky, co nikdy v životě nevstročil na pevnou zem.“

„Zmlkňte a soustřeďte se,“ okřikla je Adriene.

Když mechanská palba na okamžik polevila, Booker se vyklonil z úkrytu a vystřelil krátkou salvu. „Já dokážu bojovat a píčovat zároveň.“

„Zatraceně, Booku, zrovna jsem ti řekla, že k sobě nemáš přitahovat...“

„Vidím ten stín, šéfe. Je maskovaný, na sto pět stupních, třicet metrů. Míří přímo k Bookovi.“

Adriene přeostrčila zrak ve snaze stín odhalit. Rozmlžila vidění natolik, aby zachytila mihotavý záblesk na pozadí kamenné stěny.

Stačilo jedno hladké stisknutí spouště a vodivý projektil přirazil kovovou postavu stínu ke skále. Jeho maskování se deaktivovalo a odhalilo štíhlé tělo přibližně humanoidního tvaru. Klouby končetin zaskřípaly, jak se stín zhroutil do pokroucené hromádky kovu.

„U Miřina konce,“ uchechl se Harlan. „Skvělá trefa, Valerová.“

Adriene si protřepala ruku, aby se zbavila nepříjemného brnění vyvolaného intenzivním zpětným rázem cívkové pušky. Pak si porovnala úchop a znovu spustila nabíjení. „Harle, hlídej ten směr, odkud přišel,“ rozkázala. „A sledujte taky ten zkurvenej komín, ať je zvládneme pokropit dřív, než dopadnou na zem.“

„Rozumím, šéfe.“

„Mac, dá se něco udělat s tím rušením přehledu? Můžeš zúžit jeho dosah?“

„To by mohlo fungovat, pane,“ odpověděla McGowanová, „ale úplně nás to odřízne od spojení s velením, dokud se znova nedostaneme na přímý dohled satelitu.“

„Udělej to.“

„Rozumím, pane. Zužuji záběr.“

Jakmile McGowanová zadala příkaz a rušení přehledu zmizelo, ozval se Harlanův panikou zkreslený hlas. „Čtrnáct kontaktů!“

„Cože?“

„Šestnáct! Právě přistáli dva další!“

„Ááá do prdele!“ ozvalo se ve vysílačce Bookerovo chrčivé zaklení následované tlumeným křečovitým sténáním.

Adriene vyhlédla z krytu a zjistila, že Booker zápasí s pěšákem, který opustil bezpečí štítového konstruktu. Mechan sevřel Bookera pod krkem a pak bez jakékoli zřejmé námahy praštil statným mužem o zem. Booker zařval a pokusil se vyprostit z mechanova sevření, ale jeho síle nedokázal konkurovat.

Adriene si hodila pušku na rameno a vtom zahlédla, jak se McGowanová řítí po rampě dolů. „Mac!“ vykřikla. „Drž se zpátky!“

Pěšák znovu zvedl Bookera do výšky a pak se zastavil. Jeho hlava se nepříjemně strnulým pohybem otočila k McGowanové, která se k němu řítila z boku. Adriene využila příležitosti, namířila na jeho zátylek a vystřelila.

Základna mechanova krku vybuchla ve spršce jisker. Válcovitá hlava se překotila na stranu a zůstala viset na svazku drátů a kabelů. Adriene znovu spustila nabíjení pušky, ale už v tu chvíli věděla, že nebude připravená včas. A pistole by na takovou vzdálenost nic nezmohla.

„Harle...“

„Jdu na to.“

Pěšák upustil Bookera a zvedl ruce ve snaze znovu si nasadit hlavu na krk, ale Harlan zasypal odhalené obvody palbou a zpřetrhal i ty poslední zbývající. Bezhlavý robot se vypnul a bezvládně se zhroutil k zemi.

McGowanovou, která stále ještě běžela k Bookerovi, náhle zachytil tenký kovový záblesk. Stín znovu zmizel dřív, než se plně odhalil – a McGowanová spolu s ním.

„Do hajzlu!“ vykřikl Harlan. „Stín sebral Mac! A má tyglík!“

Adriene koutkem oka zahlédla chromové šmouhy, jak se z otvoru ve stropě spustili tři další mechani.

Booker vyrazil k rampě. Dva z čerstvě dorazivších pěšáků obešli štítový konstrukt a zamířili k němu. Harlan vystřelil cívkovou puškou z takřka bezprostřední vzdálenosti do hrudi jednoho z nich. Bot odletěl pozpátku, zády narazil do štítu a zazmítal sebou v zuřivé světelné bouři, jak mu to vyzkratovalo všechny obvody.

Booker dál couval a druhý bot ho nadále pronásledoval.

„Už jsme na devatenácti, šéfe,“ upozornil Harlan. „Tohle už jsme projeli. Musíme se stáhnout!“

„Do prdele.“ Adriene stiskla tlačítko dálkového spojení na svém obleku. „Veliteli, slyšíte mě?“

„To teda kurva neslyší,“ opáčil Harlan. „Zúžili jsme dosah, vzpomínáš?“

„Zatraceně.“

„Zapomeň na to, Valerová!“ zakřičel Harlan. „Nemáme čas. Dostaň McGowanovou, než bude pozdě!“

„Já ji *nevidím!*“ křikla na něj Adriene na oplátku. Hlas měla skřípavý a drsný. Pak se jí v hrudi zachytila nitka naděje. „Harle, řekni mi, že máš pulzní granát.“

„Kurva, no jasně že mám!“ zavrčel Harlan a pak vykřikl: „Házím pulzní granát! Bacha na pušku, Valerová.“

Adriene zapnula pulzní štít na své zbrani pouhý úder srdce předtím, než za skalním hřebenem vybuchl oslepující záblesk. Displej v hledí jejího obleku zablikal a deaktivoval se. Sluchátko pronikavě zavřeštělo. Elektromagnetický výboj přerušil spojení.

Zhruba uprostřed jeskyně, na hraně štítového konstruktů, se objevil stín. Stál, na okamžik ochromený, a svíral McGowanovou ve svých vyzábělých pažích.

„Valerová!“ ozval se Harlanův hlas plný paniky ve stále ještě praskající vysílače. „Tak dělej!“

S tepem bušícím v uších Adriene zamířila cívkovou puškou a střílila McGowanovou ze strany do hlavy.

Její hledí se roztránilo a přilba samotná se jí zmačkala dovnitř lebky. Síla úderu vytrhla její tělo stínu z náruče. Bezvůle narazilo do štítového konstruktů a zřítilo se na podlahu.

Stín se dal znovu do pohybu o necelou vteřinu později. A vyrazil přímo k nim.

Harlan vyskočil a řítí se po rampě dolů.

„Harlane!“ vykřikla Adriene. „Vrať se kurva zpátky!“

„Ani náhodou! Musím dostat Booka.“ Harlan vyprázdnil zásobník své pušky do trupu stínu, který se na něj vrhl, ale šroťák sebou sotva trhnul a zastavil se jenom na tak dlouho, aby Harlanovi vytrhl zbraň z rukou.

„Zatraceně! Já ho sejmu,“ křikla Adriene. Ale už bylo pozdě. Stín popadl Harlana a oba zmizeli z dohledu. „Harle!“

Harlan zaječel. Jestli hrůzou, nebo bolestí, nedokázala odhadnout. Tváře jí jen hořely, v plicích ji pálilo – dýchala příliš rychle, příliš mělce. Ztěžka zamrkala, pátrala po záblesku maskovaného stínu, ale neviděla vůbec nic.

Kontrolka nabití její pušky blikla zeleně. Adriene se donutila obrátit pozornost zpátky k Bookerovi, který pořád zápasil s pěšákem. Zamířila na něj.

„Booku,“ vykřikla rozechvělým hlasem, „otoč se o devadesát stupňů doprava.“

Booker ji poslechl a vši silou sebou trhl, aby se společně s pěšákem, který ho pevně svíral, pootočil. Adriene vystřelila.

Rána Bookerovi roztrhla hrud'. Jeho tělo celou svou vahou narazilo do pěšáka a odhodilo ho proti štítu. Šroťák sebou zaškubal a vytryskly z něj jasné záblesky fialového světla.

Bookerovo tělo se bezvládně zhroutilo na podlahu jeskyně a obsah jeho roztrženého hrudního koše se vyliil do prachu. Adriene spolkla kyselé šťávy, které se jí draly do krku.

„Adri!“ zavolal Harlan, stále ještě neviditelný, uvězněný kdesi v náruči stínu. „Prosím!“

Adriene těkala pohledem po jeskyni a pátrala po jakékoli stopě přítomnosti stínu. „Nevidím tě, Harle!“ Hlas se jí lámal, každé slovo ze sebe musela vysoukat. Znovu nabila pušku. „Kde jsi?“

Harlan znovu zaječel.

„Do prdele. Prosím tě, poslouvej mě.“ Hrdlo se jí kolem těch slov svíralo. „Nevím, kde jsi. Musíš se mu vyprostit nebo ho postrčit do toho štítu.“

Harlan zařval a pak se společně se stínem objevili v záblesku světla, jak mechanem mrštil proti fialové energetické stěně. Stín sebou zazmítal a ztuhl. Harlan se svalil na zem.

Zpoza štítového konstruktů k němu vykročil další pěšák.

„Adri!“ zažadonil Harlan roztřeseným hlasem a začal se plazit směrem k ní. Místo pravé ruky měl jen krvavý pahýl – mechan mu ji oddělil v zápěstí. Rozbité hledí přilby odhalovalo, že místo jednoho oka má nyní jen beztvorou krvavou hmotu.

Adriene se rychlým pohledem dolů ujistila, že kontrolka nabití na její pušce pořád svítí zeleně. Jenže pak na ni dalších několik sekund jen zírala a sípavě lapala po dechu.

Zaskřípala zuby. Musela překonat svůj přirozený instinkt ochraňovat lidi, na nichž jí záleželo. A pak ho zašlapat do prachu.

Zhluboka se nadechla, zamířila a střelila Harlana do tváře.

Jeho hlava vybuchla v nechutné spršce krve a kostí. Kousky mozku a úlomky lebky zasypaly přibližujícího se mechana a bezhlavé tělo zůstalo nehybně ležet v prašném šterku na podlaze. Po hladkých plátech pěšákova těla stékaly pramínky šedé hmoty.

Mechan zvedl hlavu a stočil pohled směrem, odkud přišel výstřel. Jeho jantarově žhnoucí zrakový senzor sebou několika krát rychle zaškubal a vzápětí zaostřil na Adriene.

Vklouzla zpátky za skalnatý hřeben a roztřesenýma rukama aktivovala nabíjení pušky. Na displeji se objevilo oznámení: VYBITO. PROBÍHÁ RESTART.

„Kurva.“ Odhodila zaseknutou pušku stranou a stiskla tlačítko, kterým se otevíralo hledí přilby. Její oblek nesouhlasně zapípal. POZOR. ZJIŠTĚNA PŘÍTOMNOST NEPŘÁTEL. OTEVŘENÍ HLEDÍ SE NEDOPORUČUJE.

„No nekecej,“ zavrčela Adriene a zuřivě znovu a znovu mačkala tlačítko. „Ignorovat!“

Oblek odmítavě pípal a nereagoval.

Adriene se otočila ke skalnímu hřbetu, zadržela dech a uhodila obličejem o kámen. Před očima se jí roztančily jiskřičky.

Když se však usadily, nespatriřila nic než hladké sklo – neobjevil se na něm dokonce ani náznak praskliny.

Pěšák stoupal po rampě. V jedné ruce držel článkovaný oblouk z tmavého kovu. Tyglík.

„Ne, ne, ne...“ Adriene se přesunula k ostrému kamennému výběžku poblíž a uhodila do něj hledím tak prudce, jak to jen dokázala. Krkem jí do zad vystřelila prudká bolest, jak zadní část přilby narazila do zátylku.

Hledí zůstalo netknuté.

Mechan už byl skoro u ní. Tyglík v jeho ruce se s ostrým zavřením aktivoval. Ze spár mezi kovovými články se prodrala rudooranžová záře připomínající roztavený obsidián.

Adriene se snažila odplazit pryč, ale botovy dlouhé nohy překonaly zbývající metry v několika sekundách. Tenké chromové prsty se jí sevřely kolem kotníku a už ji táhly zpátky k rampě.

Šmátrala rukama kolem sebe, zkoušela se zachytit o každický kamenný výběžek, který se ocitl v jejím dosahu, ale pěšák ji zkrátka vlácel za sebou a její zoufalá snaha jako by ho ani v nejmenším neobtěžovala. Zatímco jí smýkal po drsném šterku, Adriene znovu uhodila do tlačítka otevírání hledí.

„Ignorovat, zatraceně!“

Hledí se otevřelo.

Hrud' jí zaplavila úleva. Na zpocených tvářích ji zaštipala vlna ledového vzduchu plného jakéhosi odporně sladkého pachy, připomínajícího dezinfekční čistidlo kovů. V krku ucítila štiplavou hořkost, když k jejím uším dolehl ničím netlumený zvuk mechanských těl – drsná symfonie kovu skřípajícího o kov doprovázená hutným syčením hydrauliky.

Panicky rozechvělýma rukama neobratně vyprostila pistoli z pouzdra u boku.

Pěšák se náhle zastavil a pohlédl na její odhalený obličej. Natáhl ruku a chytil Adriene pod krkem. Její nohy ztratily kontakt se zemí, když si ji bot zvedl k tváři, až na oční senzory, jantarově žhnoucí kruhy posazené hluboko ve válcovité hlavě, naprosto hladké. Jestli může kovová popelnice bez duše nacpaná dráty a tištěnými spoji vůbec vypadat rozčileně, tenhle bot se k tomu přinejmenším blížil. Mechani nikdy nedokázali ocenit lidskou snahu vynulovat se.

Bot jí vrazil tyglík před obličej. Ale ona byla rychlejší.

Palcem odjistila pistoli, přitiskla si hlaveň mezi oči a stiskla spoušť.

KAPITOLA DRUHÁ

Adriene se poprvé nadechla a už v tu chvíli křičela. Tohle bylo po devadesáté šesté, ale nezdálo se, že si na to někdy zvykne.

Do nohou jí vystřelila prudká bolest, jak narazila koleny na chladný kov. Následovaly lokty a pak i celý zbytek těla. Zhroutila se ve změti propletených končetin, které nedokázala ovládat. Její holá kůže klouzala po podlaze, pokrytá blánou hustého hleny. Natáhla ruku, i když vlastně nevěděla k čemu.

V křečovitém záchvatu ze sebe vydávila chuchvalec šedivého kalu.

Zasténala a pokusila se vstát, ale svaly ji neposlouchaly.

Přes vrstvu vazké tekutiny k ní tlumeně doléhal zvuk počítačem generovaného hlasu. Nesmyslná slova, náhodné slabiky poskládané za sebou; vůbec tomu nerozuměla.

Zahákla prsty o stupňovité kovové hrany vedle sebe, vytáhla se na nohy a opřela se o šikmou stěnu. Díky tomu si mohla vytříit hlen z očí a rozhlédnout se kolem.

Vpravo i vlevo od ní se táhla dlouhá, úzká chodba, po obou stranách lemovaná kapslemi z kovu a tmavého skla – stovkami vzduchotěsně uzavřených modulů stejných jako ten, z něhož právě vypadla.

Dolehl k ní sterilní, hořký zápach dezinfekce a okamžitě se jí znovu zvedl žaludek. Předklonila se a vyzvracela na podlahu

další hroudu beztvareho šedého kalu. Cloumal jí ledový chlad, na holé pokožce jí naskákala husí kůže.

Počítačem generovaný hlas ze sebe vychrlil další nepochopitelný nesmysl: „Pokračujte do oddělení kontroly kvality.“

Adriene zamrkala na obrazovku zapuštěnou ve stěně. Objevila se na ní řádka symbolů. Možná slov. Věděla, že by je měla umět rozpoznat, ale nedokázala žádnému z nich přiřadit byť třeba jen vágní význam.

Konec chodby nalevo ozařovaly pulzující zelené šipky. Adriene vyplivla další chuchvalec hleny a zařala zuby. Někdo chtěl, aby šla tudy.

Takže se otočila a vyrazila opačným směrem.

Hlenem pokrytá chodidla jí na tmavé kovové podlaze podkluzovala. Ozval se ostrý tón – varování nebo poplach –, ale ona ho ignorovala a běžela dál, jak nejrychleji to šlo, jak jen dokázala své nemotorné končetiny přinutit k pohybu. Žilami jí proudila horká krev, oživovala a posilovala svaly.

Po několika desítkách metrů narazila na křižovatku. Zpomalila a těkala očima kolem sebe, hledala jakýkoli náznak, kudy k východu. Ale nebylo tam vůbec nic. Jen řady a řady kapslí ze skla a kovu, táhnoucí se všemi směry zdánlivě do nekonečna.

Běžela dál.

Na další křižovatce se zpoza rohu vynořil nějaký muž.

Adriene zaváhala a málem jí podjely nohy, ale nakonec dokázala udržet rovnováhu a sklouznutím zastavila. Muž měl na sobě černou uniformu, nohavice zastrčené do těžkých vojenských bot. Na stehně mu viselo pouzdro s pistolí, ale nesáhl po ní. Jen se obezřetně zastavil a natáhl k Adriene ruce ve vstřícném gestu.

Vrhla se vpřed a uhodila ho hranou dlaně do krku.

Muž padl na kolena, chytil se za hrdlo a zalapal po dechu. Odstrčila ho stranou a vyběhla za roh – přímo do cesty dalším dvěma mužům.

„Kód devět!“ vykřikli oba současně.

Adriene podjely nohy, jak se prudce zastavila, a zatímco se otáčela zpátky, měla co dělat, aby neskončila na podlaze.

Jeden z mužů se po ní natáhl, ale ruka mu sklouzla po její vazké kůži.

„Specialisto, stůjte!“ křikl na ni. Další bláboly, kterým nerozuměla.

Sáhl po ní znovu a tentokrát se mu navzdory vrstvě hle-
nu podařilo sevřít její zápěstí. Zkroutil jí ruku za záda a pak ji kopl zezadu do kolena, čímž ji efektivně přinutil padnout
tváří k zemi.

Ramenem jí projela ostrá bolest, ale přesto se vzpírala. Krk
a tváře jí hořely vztekem.

Muž jí tiskl zápěstí k zádům a druhou rukou jí tlačil hlavu
k podlaze. Očividně prošel aspoň základním výcvikem. Byli to
tedy nějací strážníci.

„Specialisto Adriene Valerová,“ oslovil ji stále ještě ostrým
tónem, ale už nekřičel. „Patříte k osmistému třetímu pozem-
nímu útočnému pluku. Vaším velícím důstojníkem je Miller
Champlanová...“

Dál ze sebe chrлил podobné hlouposti a Adriene sebou v jed-
nu chvíli trhla, protože se jí v mysli jaksi rozbřesklo. Proud
obrazů a zvuků, zatížených významem a emocemi, jimž však
nedokázala dát žádný smysl. Strach, obavy, hrůza, nespoko-
jenost, podrážděnost. Ale jen úlomky, nic než vzdálené ozvě-
ny. Záblesky fialového světla, zrnitá černá skála vynořující se
z temné prázdnoty, sykavý mechanický šepot.

Muž bez ruky, který se k ní plazí, vzpíná se, žadoní o pomoc.

Harlan.

Ta opuštěná planeta. Čedičová jeskyně. Šroťáci.

Vynulovala svoje lidi a potom i sama sebe.

Mysl jí zaplavily vzpomínky a najednou to ucítila znovu.
Smrt. Palčivou bolest rozštípnuté lebky, odporný zápach kůže
spálené od zbraně přitisknuté k čelu.

Do tváří se jí nahrnula krev a oči se zalily hořkými slzami. Z plic jí uniklo chraptivé zařvání.

Na hrud' jí dolehla svíravá tíha, příliš silná, až nesnesitelně silná. Adriene lapala po dechu, dusila se a pod žebry jí řádilo samo peklo. Svaly se jí křečovitě stáhly, nehty škrábaly po kovové podlaze, pak se volná ruka zaťala v pěst.

Dostane infarkt? Tady, na podlaze telematiky? Stačilo by zůstat mrtvá nějakých třicet vteřin, než by ze zásobníku vyklouzla Adriene 97, aby ji nahradila. Napadlo ji, že by to možná byl rekord v nejrychlejší rezónaci vůbec.

Ta zbloudilá, bezcílná úvaha jí umožnila znovu popadnout dech. Napjaté svaly ochably. Zhluboka se nadechla a několikrát rychle zamrkala, aby vyhnala slzy z očí.

Navzdory tomu, jak silná ta bolest v hrudi byla, Adriene věděla, že nejde o nic tak klinického, jako je srdeční zástava. Šlo prostě jen o to, že umřela – zase. A zase to neznamenal *vůbec nic*.

Bylo to, jako když se probudíte ze spánku s pocitem, že neuběhl žádný čas. Jako mrknutí, okamžik, mezera v čase, zatímco neviditelná informace proletěla skrz oblaka hvězdného plachu a kód, který shrnoval celou vaši existenci, byl stažen na nějaký podělaný server a následně nacpán do nové schránky.

Ale způsob, jakým to probíhá, nebyl na celé věci ani zdaleka to nejhorší. Ze všeho nejhorší byla ta připomínka, která se s celým procesem pojila, ten zdrcující pocit existenciálního osamění. Protože bez ohledu na to, kolikrát zemřela, nikdy se nedostavil žádný okamžik uvědomění, žádný pocit klidu, žádné bytí mezi světy nebo bílé světlo. Kdyby existovalo něco *potom*, určitě by zahlédla nějaký útržek, záblesk – aspoň při jedné ze svých šestadevadesáti smrtí.

Stále ještě přišpendlená k zemi otevřela ústa a chtěla promluvit, ale nevyšlo z nich ani pípnutí. Odkášlala si a zkusila to znovu.

„Já... si vzpomínám,“ zachřčel hlenem přidušený hlas, který sotva poznávala.

Strážný povolil sevření, zahákl jí paži kolem pasu a vytáhl ji na nohy. Když jí přes ramena přehazoval tenký pláštík, začal mumlat nějaké omluvy, ale ona si ho nevšímala a jenom zírala na své slizem pokryté bosé nohy a jeho obnošené boty. Několikrát se zhluboka nadechla, aby zklidnila zdivočelé srdce.

Řekla mu, že si vzpomíná, ale bylo to opravdu tak? Jak mohla vědět, že jsou to skutečné vzpomínky? Že je do ní někdo nevložil, protože chtěl, aby tomu věřila? Tohle celé mohla být nějaká mechanická past...

„Specialisto...“

Adriene ho praštila loktem do krku. Strážný se zapotácel a ona se rozběhla. Mokrý nohy jí na kovové podlaze nešikovně podkluzovaly.

Druhý strážný byl ve vteřině u ní. Sevřel ji oběma rukama a přitáhl si ji k hrudi. Adriene řvala a házela sebou, ale on stiskl ještě pevněji. Pak mu přišel na pomoc ještě jeden.

Společně ji znehybnili a vzápětí ucítla ostré bodnutí do krku, z něhož se rázem začalo rozlévat teplo. Svaly jí ochably, víčka poklesla. Na půl vteřiny se ponořila do blaženého klidu a pak se propadla hluboko do tmy.

Pootevřela oči.

Všude kolem jen bílá a šedá, rozpitá a beztvará. Zamrkala ve snaze zahnat ten mlžný opar, ale stejně neviděla nic než nejasné obrysy plochy před sebou a nohy kovové židle pod ní. Chtěla zvednout ruku, aby si promnula oči, ale zápěstí měla uvězněná v silných magnetických náramcích připevněných k desce kovového stolu.

Dolehla na ni nová hrůza, protože si zničehonic vybavila, jak se probudila coby řvoucí troska ovládaná panickým vztekem a pudem sebezáchovy. Ale ty chvíle jí už teď připadaly

strašně vzdálené. Jen další noční můra. Čím víc se na ně snažila soustředit, tím neskutečnější se zdály.

Ve zprávě tomu budou říkat „agresivní převzetí“. Nebylo její první a rozhodně ani poslední.

Z reproduktorů pod stropem se linula tichá melodie, samé flétny a harfy a zvonkohry. Taková ta zenová kravina, jaká se pouští lidem v lázních. Nebo v blázinci. Mělo to navozovat pocit klidu. Jako by snad bylo něco klidného na tom, že vás nacpou do nového těla a vyvrhnou na podlahu jako novorozené hříbě.

Aspoň už nebyla nahá; oblékli ji do erární béžové kombinézy.

Rozhlédla se po místnosti. Bylo tam až neslušně mnoho bílé. Bílé stěny, bílý strop, bílá dlažba na podlaze. Ledkové panely na stropě zalévaly všechnu tu bílou jasně bílým světlem.

Když tomu její oči přivykly, shlédla ke svým rukám, aby se ujistila, že jsou skutečně její. Hrubá světle hnědá pleť posetá známým vzorem tmavých pih. Jenom nehty měla nezvykle čisté, nezvykle pečlivě zastřižené. Žádné záděry, žádné modřiny, žádné jizvy. To rozhodně dlouho nevydrží.

Kovová pouta jí odírala zápěstí, ale nějak dokázala otočit pravou ruku dlaní vzhůru. Svírala a zase otevírala pěst a prohlížela si příliš hladké čáry v dlani. Sevřít a otevřít. Sevřít a otevřít. Stiskla tak silně, až se jí nehty zaryly do kůže. Ten rituál ji uklidňoval, i když jen maličko.

Povolila pěst a povzdechla si. Bylo to její tělo, stejné jako vždycky. Přesto jí nikdy nepřipadalo správné, nikdy jí nesedělo přesně. Bylo potřeba ho trochu obnosit, zvyknout si na něj jak na nové boty.

„Specialisto.“

Adriene sebou trhla, když čísi ostrý hlas prořízl nehybný vzduch a zaútočil na nepřipravené ušní bubínky. Výhled jí zastínila hmota oblečená v laboratorním plášti a pak do jejích nových očí vystřelil proud světla, za jaký by se nemusela stydět kde která supernova. Na krátký, děsivý okamžik měla pocit,

jako by se kovový plášť svítlny kroutil a proměňoval v kruhovitou auru tyglíkového zařízení. Otrásla se šokem a zády přitom tvrdě narazila do opěradla židle.

„Jen klid,“ zamručel laboratorní plášť, ačkoli Adrieniným čerstvým uším to znělo, jako by na ni ta žena křičela. „Podívejte se doprava.“

Otevřela ústa a chtěla si začít stěžovat, ale hlasivky její příkaz ignorovaly. Zatála zuby a stočila pohled doprava.

„Teď doleva.“

Adriene přejela pohledem doleva. Zhluboka se nadechla ve snaze uklidnit své pocuchané nervy a do nosu jí pronikla jemná, avšak zřetelná vůně levandule.

Ačkoli neviděla nic kromě tančících bodů, které po sobě zanechal krutý útok světelného paprsku na její sítnici, ta vůně jí sdělila naprosto přesně, kdo se v onom laboratorním plášti skrývá.

„Huanová,“ vysoukala ze sebe a zjistila, že sotva šeptá. Odkáslala si a zkusila to znovu, řádně se do těch slov opřela. „Doktorko, nemohli bychom trochu zmírnit ty smyslové podněty?“

Doktorka Huanová, dál zírajíc Adriene zblízka do obličeje, pevně stiskla rty. Výrazně ztišila hlas a řekla: „Otevřete ústa.“

Adriene poslechla a otevřela dokořán, aby jí Huanová mohla nahlédnout do krku. Pak lékařka cvaknutím zhasla světlo a zastrčila si přístroj do kapsy pláště. Uvolnila zámek na Adrieniných poutech, zvedla tablet a začala ťukat na displej.

Adriene sklouzla v židli trochu níž a střídavě si třela otláčená zápěstí.

„Vaše životní funkce jsou všechny v normě.“ Huanová si unaveně povzdechla. „Nebylo to nejčistší převzetí, jaké jsem kdy viděla.“

„O tom nepochybuju,“ přitakala Adriene. „Plánujete tahle agresivní převzetí nějak řešit? Nejspíš jsem Rutherfordovi roztržila hrtan, když jsem se odtamtud snažila dostat.“

„To se mi doneslo. Příště se pokuste zachovat klid.“

„Jo, budu na to myslet,“ zamumlala Adriene. „Ale musí přece existovat nějaký lepší způsob, ne?“

Huanová přikývla. „Uvažovali jsme, že o něco zpozdíme nahrávání, abychom byli informováni dříve, než se skořápka aktivuje. Ale udržování vědomí v mezipaměti delší dobu, než je absolutně nezbytné, s sebou přináší značnou míru rizika. Obávám se, že by se počet agresivních převzetí násobně zvýšil. A pravděpodobně by došlo i k mnoha neúspěšným převzetím.“

Adriene na ni vyvalila oči. „Máte na mysli *úmrtí*?“

„Ano,“ přitakala Huanová nevzrušeně.

„Takže prozatím budeme dál bez fanfár prostě jen vypadávat z kastlíků?“

„V dohledné budoucnosti ano.“ Huanová sklopila zrak zpátky k tabletu. „A jak se jinak cítíte?“

Adriene si odkašlala. „Trochu zahleněná.“

„To je normální.“

„Odkdy?“

„Před dvěma týdny jsme instalovali nové podkladové moduly. Vytvářejí silnější dýchací soustavy, ale zpočátku dochází k nadprodukci hlenu.“

„Aha. No výborně.“

„Časem to ustoupí. Jak jsou na tom vaše plíce? Jsou silnější? Vnímáte nějaký rozdíl?“

Adriene na Huanovou několik sekund nevěřícně zírala. „To teda kurva nepoznám, ne.“

„Dobrá...,“ řekla Huanová opatrně a jakoby ustaraně.

Adriene si přejela rukama přes obličej a nadechla se nosem. Musí se dát dohromady. Rozhodně teď nepotřebuje, aby její chování vyhodnotili jako antagonistické a hodili ji do observační kostky. „U Miřina popela... Omlouvám se, doktorko, vážně. Jen už je mi z toho trochu nanic.“

„To mě nepřekvapuje. Jsou to pouhé tři týdny, co jste tu byla naposledy.“

Adriene se při té hrůzné vzpomínce zachvěla. Opravdu to byly jen tři týdny, co naposledy stála tváří v tvář mechanovi. A dopadlo to stejně skvěle jako tentokrát.

Vychrchlala další hlen. „Myslíte, že proto tentokrát převzetí proběhlo tak mizerně?“

„Ne,“ opáčila Huanová zřetelně rozladěně a Adriene okamžitě zalitovala, že se vůbec ptala. „To převzetí proběhlo tak mizerně proto, že z nějakého důvodu jste si na něčem vypěštovala závislost. Už zase. Po *třech* týdnech.“ Zběžně prolétla několik obrazovek na tabletu. „To jako vážně, Valerová?“

Adriene nesměle pokrčila rameny.

Huanová si povzddechla. „Jen abyste věděla, zneužívání návykových látek má drastický vliv na vaše neurotransmitery, kvůli čemuž je mnohem obtížnější získat čistý vzorek. Držte se dál od chlastu a příště to půjde snáz.“

„Jo, to se snáz řekne, než udělá.“

„Ve skutečnosti se to udělá *docela snadno*,“ opravila ji Huanová. Konečně zhlédla od tabletu a upřela na ni své tmavě hnědé oči. „Začínáte s čistým štítem. Doslova. V úplně novém těle. Nemáte žádnou z těch závislostí, o kterých si myslíte, že je máte.“

Adriene si rukou prohrábla půl centimetru hustých vlasů a vzdychla. „Zkuste to vysvětlit mojí hlavě.“

„Vaše hlava je taky úplně nová.“

„Vždyť víte, jak to myslím, doktorko. Jsou to už čtyři roky. Člověk by si myslel, že za takovou dobu už to budou mít líp promyšlený.“

„Z hlediska technologie podobného rozsahu jde ve skutečnosti o docela krátký čas. Všechno je to prakticky ještě v plenkách. Váš dojem, že nedochází k žádnému pokroku, pramení z disproporčně nadprůměrné frekvence rezonací vaší jednotky.“ Lékařka se jí podívala do očí. „A ze sklonu k zneužívání návykových látek, jak už jsem zmínila.“

Adriene si odfrkla. „Mluvíte, jako by to byla naše chyba.“

„Je to něco, co je dobré mít na paměti. Měli byste zvážit, jestli s těmihle těly příliš často nezacházíte jako se spotřebním zbožím.“

„My nejsme ti, kdo si myslí, že je to pouhé spotřební zboží.“

Huanová povytáhla obočí. „Co tím chcete říct?“

Adriene se k ní naklonila a ztišila hlas. „Právě jsme byli na akci druhé úrovně, s nízkým rizikem, zkrátka procházka růžovým sadem... a netrvalo *ani hodinu a půl*, než nás přepadli a já musela vynulovat kompletně celou jednotku. A to rozhodně nebyl rekordní čas.“

„A pointa je...?“

„Čím levnější a jednodušší jsou rezónace, tím níž nám velení nastavuje prahy rizikovosti. Posílají nás do čím dál nejistějších situací, protože vědí, že když se něco posere, zkrátka se pak zase objevíme tady, neopotřebovaní a nablejskaní.“

„No, to nejspíš není ideální situace,“ přikývla Huanová, „ale tohle je přece vaše práce.“

„Já vím,“ řekla Adriene a snažila se potlačit hněv v hlase. „Ale nižší úroveň rizikovosti znamená méně prostředků vynaložených na předběžný průzkum. Posílají nás do akce s čím dál děravějšími, čím dál nepřesnějšími informacemi. S naším selháním se počítá už předem.“

„Vy si myslíte, že velení používá rezónace jako berličku, aby si usnadnilo práci?“

„Nemyslím. Víím.“

„Jste paranoidní.“ Huanová zapojila tablet do doku. „To se taky spraví, až přestanete pít. Připravena?“

Adriene se s povzdechem uvelebila na židli. „Jo, připravena.“

Huanová se posadila naproti ní. Z kapsy laboratorního pláště vytáhla tenčí přístroj s menší obrazovkou. „Uvedte prosím aktuální rok.“

„Devět set dvacet devět.“

„Zopakujte a zapamatujte si následující slova: jablko, kyslík, kometa.“

„Jablko, kyslík, kometa.“

„Počítejte pozpátku od deseti k jedné.“ Adriene poslechla. Potom k ní Huanová otočila zařízení a ukázala jí obrazovku. „Co je tohle?“

„Reprodukční prostředek konifer, které se běžně vyskytují v boreálních ekosystémech na planetách třetího typu nebo se pěstují v koloniálních biodómech v rámci Iniciativy pro meziplanetární udržitelnost Dohody národů.“

Huanová netrpělivě zamrkala. „Laicky řečeno, prosím.“

„Borová šiška.“

„V jaké armádní složce aktuálně sloužíte?“

„EFDN.“

„Celým názvem, prosím.“

Adriene si povzdechla. „Extrasolární flotila Dohody národů.“

„Jaké je vaše služební číslo?“

„Dva tři tři čtyři dva čtyři.“

„Jednotka?“

„Stopaři.“

„Celým názvem.“

„Osmistý třetí exoplanetární průzkumný pluk.“

„Vyjmenujte pět slov, která začínají na písmeno P.“

„Průzkum, pilot, počasí...“ Adriene si promnula oči dlaněmi a zhluboka se nadechla. „Průser. Peklo.“

„Zopakujte slova, která jste si měla zapamatovat.“

„Jablko, kyslík, kometa.“

„Uveďte prosím své celé jméno.“

„Adriene Isella Valerová.“

„Potvrďte číslo skořápky.“

Adriene zvedla levou ruku a vyhrnula si rukáv kombinézy. Na vnitřní straně lokte měla čárový kód se štítkem 233-424:096. Její sériové číslo.

Huanová natáhla ruku s přístrojem a naskenovala čarový kód. „Skořápka devadesát šest, potvrzeno,“ řekla a naposledy se dotkla obrazovky. „Test kognitivních funkcí dokončen.“ Schovala zařízení do kapsy, vstala a znovu vytáhla z doku větší tablet. „V kabině A4 vás čeká psychologický pohovor. Pak ještě musíte navštívit fyzioterapeuta, aby vás uschoпил pro službu, ale nejdřív vás chce vidět major Champlanová.“

Adriene se pomalu postavila. Cítila, jak se jí podlamují nohy. „Hlášení *před* fyzioterapií?“

„Nemyslím, že jde o hlášení,“ prohodila Huanová nezúčastněně.

Adriene čekala, ale Huanová už to nijak dál nerozvedla.

„Tak jo, díky,“ řekla nakonec a zamířila k východu. Když se před ní dveře otevřely, ještě se na prahu zastavila a ohlédla se k lékárně. „Omlouvám se, že jsem byla protivná.“

„S tím si nelamte hlavu,“ odpověděla Huanová, už pohlce-
ná dalším úkolem. „Brzy na viděnou, specialisto.“

Adriene vykročila do chodby. „Doufám, že ne, doktorko.“

KAPITOLA TŘETÍ

Adriene zamířila známou trasou do poradenského centra – kruhového vestibulu lemovaného desítkou dveří. Přistoupila ke vchodu do kabiny A4, přiložila dlaň na ovládací panel a dveře se rozpúlily a otevřely.

Za nimi uprostřed čtvercové místnosti o straně dlouhé dva metry čekalo polstrované lehátko. Na protější stěně visela neaktivní obrazovka a pod ní byla do stěny zasazená malá kovová miska.

Když se Adriene posadila, dveře se zavřely a stropní světlo pohaslo. Obrazovka se probudila k životu s tichým veselým zacvrlikáním. Objevil se na ní záběr svěžího lesa, v hustém mechu se klikatil zurčící potůček a celou stísněnou místnost zalilo příslušně nazelenalé světlo.

Ve vzduchu před obrazovkou se zhmotnila ženská hlava s jemnými rysy, snědou pletí a středně dlouhými černými vlasy. Její tělo končilo kousek pod rameny. Hologram promluvil příjemným hlasem: „Vítejte, specialisto Valerová.“

Řečová syntéza poradenské virtuální inteligence byla podstatně kvalitnější než jakákoli jiná, kterou Adriene kdy slyšela, a kdyby se moc nesoustředila, zněl by ten ženský hlas naprosto reálně.

„Ahoj,“ odpověděla a dvěma prsty přitisknutými na spánky se pokusila vytěsnit narůstající bolest hlavy. Na tuhle

maškarádu přistoupila jen proto, že kdyby to neudělala, nejspíš by skončila na pozorování.

Následujících dvacet minut Adriene trpělivému, empatickému a nesympatickému hologramu vyprávěla o všech událostech poslední mise. Svěřovat své niterné pochody kusu softwaru jí sice nebylo zrovna dvakrát příjemné, pořád tomu ale dávala přednost před oněmi několika dny v měsíci, kdy rezonační centrum hostilo tým skutečných psychologů, kteří měli za úkol provádět hloubková hodnocení. Obelhávat lidi bylo mnohem obtížnější.

Poučena zkušeností z předchozích pětadevadesáti sezení odmaněvovala virtuální inteligenci k co nejrychlejšímu a nejhladšímu konci. Na závěr jí počítač jako pokaždé doporučil expoziční terapii a ona ji jako pokaždé odmítla. Přitisknutím palce na malou podložku pod obrazovkou podepsala, že zprošťuje EFDN zodpovědnosti a bere na vědomí, že „budeme informovat vašeho velícího důstojníka a toto vaše rozhodnutí může ovlivnit nadcházející osobní hodnocení“. Dneska zkrátka na expoziční terapii neměla buňky. Ať si ji za to major Champlanová později klidně praští přes prsty. Jestli si tedy jejího odmítnutí vůbec někdo všimne.

Poté co slíbila, že bude ve volném čase pracovat na procvičování dýchacích technik, se na obrazovce objevila zelená fajfka.

„Hodnocení dokončeno,“ ohlásil počítač. „Syntetizuji. Prosím, čekejte...“

Ozvalo se syknutí proudícího vzduchu a do kovové nádoby s tichým zařinčením vklouzla krabička s tabletami. Adriene na ni upřeně hleděla, zatímco počítač monotónním hlasem předčítal jednotlivé ingredience neurokoktejlu, který pro ni připravil.

Nakonec ho ani nenechala domluvit, strčila si krabičku do kapsy a vyšla z kabiny.

Než dorazila do úseku zásobování, hlava už jí rádně třeštila. Když vešla dovnitř, musela si zastínit dlaní oči před ostrým stropním světlem.

„Specialisto Valerová.“ Vojín Larson za pultem místo pozdravu úslužně kývl, pak vytáhl hromádku složených šedých šatů a položil je před ni. „Book tady byl před chvilkou, tak mě trklo, že taky dorazíte co nevidět. Mám už pro vás všechno nachystaný.“

„Díky, Larstone.“ Natáhla se pro uniformu a paží jí projel třes. Sevřela ruku v pěst a zase ji rychle stáhla.

Larson povytáhl obočí. „Všechno v pohodě?“

„Jo, v pořádku. Ostatní už tady byli?“

„Booker a McGowanová, jo. Hádám, že Rhodes dorazí jakbysmet?“

„No jo, zastaví se tu.“ Adriene si vtlačila palec do dlaně roztřesené ruky a snažila se udržet klidný hlas. „Povězte mi, nemáte tam vzadu ještě něco jiného než uniformy?“

Larson se na ni na okamžik zadíval, pak se rychle ohlédl přes rameno do liduprázdného skladu, zamyslel se a otevřel skříňku nad pultem.

Adriene se v hrudi rozlilo uklidňující teplo. Larson se přehraboval ve skřínce a za chvíli přihodil na hromádku s oblečením černou pletenou čepici.

„Máte pěknou novou skořápku,“ poznamenal bezvýrazně. „Nerad bych, abyste nachladla, když jí ještě nestihly narůst vlasy.“ Když mu Adriene věnovala zamračený pohled, opřel se předloktím o pult a ztišil hlas: „Huanová už mi volala.“

Adriene zaskřípala zuby.

„Pardon.“ Larson k ní posunul uniformu. „Frčky a známky máte v kapse.“

Popadla oblečení a vyrazila k východu.

„Brzy na viděnou, specialisto,“ zavolal za ní mladík.

Když zahýbala za roh, stiskla si prsty kořen nosu. Vážně by si sakra přála, aby se s ní lidé přestali loučit zrovna takhle.

Liduprázdnými chodbami došla do nejbližší šatny, kde se vysvlékla z pytlovité kombinézy a natáhla si vypasované uhlově černé kalhoty. Několik minut pak postávala nad širokým umyvadlem a snažila se nepozvracet, zatímco se jí vzadu v hlavě ozýval Harlanův zoufalý křik.

Po chvíli nevolnost ustoupila, ačkoli ruce se jí třásly dál. Opláchla si obličej studenou vodou, zhluboka se nadechla a s nelibostí si nasadila podšitou pletenou čapku. Larson je možná pokrytecký a lakomý kretén, ale v tomhle měl recht – prakticky holá hlava jí mrzla.

Vyšla ze šatny a zabočila do dlouhé chodby, jež byla z jedné strany lemovaná širokými okny. Malý pouštní měsíc právě začínal halit soumrak.

Strohé modulární budovy základny získaly rezavý nádech, jak se přes ně z plání na severu valily vlny cihlově rudého písku. Polovině oblohy dominoval plynný obr Ouray, ale jeho smaragdové pruhy byly skrz prašnou měsíční atmosféru téměř nezřetelné.

Na severovýchodním okraji areálu se z písečné mlhy vypínala kostra obrovské rozestavěné budovy. Možná další telematická základna, ale spíš asi inkubátor. Potřeba nových a nových skořápek s každým dnem rostla.

Z vrcholku pískovcového srázu v pozadí se sypal další písek. Třpytivá poloprůhledná síť ho zachycovala ve vzduchu dřív, než stihl dopadnout na staveniště, a přesměrovala do příkopu, kde se ho pilně ujímaly desítky automatických dopravníků. Nebýt tohoto protinánosového systému, skončila by celá stanice během měsíce pod navátou dunou. Tohle místo by rozhodně nebylo Adrienina první volba pro vybudování sídla jednotky a rezonačního centra. Ale díky turbulentní magnetosféře plynného obra, kolem něhož obíhali, bylo prakticky nemožné zdejší základnu odhalit na dálku, což byla podstatná výhoda.

Adriene si za chůze vyprázdnila kapsy – přes hlavu si přetáhla řetízek se známkami a na klop saka připnula štítky se jménem a hodnotí. Dorazila na konec chodby a přejela dlaní po ovládání vnějších dveří.

Do tváře ji udeřil příval hutného teplého vzduchu. Zaclonila si oči před zvířeným prachem a vykročila na prostranství.

Když mýjela shluk vysokých válcovitých konstrukcí, hrudí ji rozechvěly táhlé nízkofrekvenční pulzy. Telemetry byly zodpovědné za příjem rezonačních dat, přenášených sem na povrch z obrovské orbitální anténní sítě obklopující celý drobný měsíc – sotva viditelné mřížky kovových obručí, jejichž oblouky se táhly od horizontu k horizontu.

Všechny ty masy kovu nějakým způsobem zajišťovaly, že ať Adriene zemře kdekoli v galaxii, objeví se zpátky v jednom ze třinácti rezonačních center, pokrytá šedým slizem. Neměla ponětí, jak přesně to funguje.

Než přešla napříč areálem ke vchodu do administrativního křídla, přivalily se husté mraky a obloha značně potemněla.

Dveře se za ní zavřely a umlčely pronikavé zvuky počasí. Rudou krajinu vystřídala tlumená šed foyer a místo kvílení větru bylo slyšet jen tichý hovor hrstky vojáků, věnujících se svým záležitostem. Světelné panely na stropě byly mimo úřední hodiny ztlumené na minimum, aby se snížila spotřeba energie.

Protější stěnu lemovala desítka uzavřených holosimulačních kabin. Tři z nich byly obsazené.

Adriene si vyhrnula rukávy, přistoupila k jedné z těch prázdných a ukázala ovládacímu panelu vnitřní stranu lokte. Když počítač oskenoval její čárový kód, úzké dveře se otevřely a odhalily malou tmavou místnost o rozloze necelých dvou čtverečních metrů.

Posadila se na nízkou stoličku uprostřed. Dveře se zavřely a všude kolem ní se rozblikalo holografické pole.

Spatřila nudně béžové stěny virtuální čekárny, oživené pouze vytáhlým fikusem v rohu a velikým, bronzově se

lesknoucím znakem EFDN na jedné stěně. Ozvalo se zazvonění, ve stísněném prostoru kabiny zbytečně hlasité. Adriene se nelibě zamračila – ten zvuk byl na její neotupené uši bolestně pronikavý.

Z reproduktorů promluvil počítačově generovaný hlas: „Vítejte v kanceláři majora Miller Champlanové – specialisto – Adriene – Valerová. Major je právě teď na schůzce. Vyčkejte prosím, zakrátko se vám bude věnovat.“

Zatímco Adriene čekala, v kabině hrála další varianta té protivné zenové hudby. Každý vysoký akord jí vystřelil do mozku elektrický šíp. Po chvíli ji zachvátila další vlna nevolnosti. Předklonila se a opřela se o kolena.

Vybavilo se jí tvrzení doktorky Huanové, že ve skutečnosti nemá žádné ze závislostí, které si myslí, že má. Pokusila se sama sebe přesvědčit, že je to pravda, připomenout svému tělu, že nepotřebuje žádnou z těch věcí, které si myslí, že potřebuje. Aspoň prozatím.

Ale její tělo ji nechtělo poslouchat. Už už si myslela, že bude muset z kabinky odejít, aby se vyzvracela, když se ozvalo další zazvonění, tentokrát doprovázené mihotáním světla.

Spolkla kyselé šťávy, zvedla hlavu a sledovala, jak se scéna kolem mění: simulovaná čekárna se přetransformovala v bezchybnou napodobeninu kanceláře majora Champlanové na palubě LDN *Tannhauser*. Za malým kulatým okénkem panovala inkoustová čern, posetá drobnými body hvězdného světla.

Naproti přes stůl seděla žena v dvouřadovém saku ze světlejší šedé látky, jakou nosili členové velení, široká ramena ozdobená panoptikem insignií. V září stropních svítidel se blýskala její kovová levá ruka – pozůstatek kybernetiky běžněji využívané před všeobecným zavedením nové rezonační technologie. V dnešní době si člověk také mohl zvolit protézu, ale mnozí se raději rozhodli pro rezonaci. Jakékoli umělé vylepšení vás posouvalo o krok blíže k nepříteli.

Při pohledu na její šedivé vlasy a bledou, vráscitou pleť Adriene napadlo, jestli Champlanová vůbec někdy rezonovala, byť třeba jen jedinkrát. Ještě před čtyřmi roky nebyla tahle technologie úplně běžnou záležitostí. Champlanová byla nejspíš o nějakých třicet let starší než Adriene a kancelářský stůl byl jejím nejbližším společníkem přinejmenším poslední dekádu. Možná že dokonce ani nemá rezonační čip, pomyslela si.

Major vzhledla od terminálu ve stole a zamračila se. „Valerová? Tak brzy?“

„Ano, pane.“ Adriene vstala a zasalutovala, ačkoli věděla, že snímač s úzkým záběrem jí přitom usekne virtuální hlavu. „Operace na Oremu tři byla průšvih, pane.“

Champlanová lhostejně mávla rukou a zahleděla se na malý holografický displej nad deskou stolu. „Prostě pak vyplňte hlášení, specialisto.“

„Ano, pane.“ Adrene se posadila zpátky na stoličku.

Champlanová nezvedla zrak od obrazovky. „Vzpomínáte na tu schůzku s ústředím lidských zdrojů, kterou máme v kalendáři za několik týdnů?“

„Ano, pane.“

„No, tak ta je zrušena.“

Adriene neklidně poposedla. Nebylo jí řečeno, čeho se schůzka s oddělením lidských zdrojů měla týkat, ale že ji zrušili, znělo... zlověstně. Huanová sice tvrdila, že tohle nemá být hlášení, Adriene ale doteď vůbec nenapadlo, že by mohlo jít o pozvání na kobereček.

Jenže co podělala? Ačkoli rezonace celé jednotky nebyla *preferovaný* výsledek operace, byla v téhle době celkem běžná. Adriene udělala všechno podle předpisů... no, tedy až na jednu věc. Nařídila McGowanové zúžit dosah přehledu a nevyžádala si před vynulováním souhlas velení. Ale to byla jen technikálie, a navíc tak rutinní, že už skoro ani neměla potřebu se o ní zmiňovat v hlášeních. Možná Champlanová konečně prokoukla její sklony vyhýbat se expoziční terapii.

„Zrušena? Proč?“

„Chtějí celou věc urychlit, ať už mají za lubem cokoli.“ Champlanová konečně vzhledla od obrazovky terminálu. Její výraz zůstával nečitelný, jen mezi obočím se jí vyrýsovala přemýšlivá vráska. „Potřebují lidi dřív, než si původně mysleli.“

„Potřebují lidi?“

„Ano. Jste převelena.“

Adriene na ni zůstala zírat. U 803. pluku byla ode dne, kdy před deseti lety narukovala. „Převelena“ bylo slovo, o kterém si nikdy nemyslela, že se jí bude týkat.

Champlanová sepjala ruce. „Pět set pátý chce do svých předsunutých průzkumných týmů zařadit stopaře. Prozatím jednoho do každé roty. Musím jim předat šest svých nejlepších vojáků.“

„Pět set pátý, pane? To jsou zvláštní jednotky.“

„Přesně tak.“ Major si ztěžka povzdechla. „Odteď budete v centru dění, specialisto... chci říct seržante.“

Adriene si vtiskla palec do dlaně ruky, kterou jí svírala křeč, a horečně vymýšlela nějakou rozumnou odpověď. „No, tak děkuju, pane. Ale... nevypadáte zrovna nadšeně.“

„To taky nejsem.“ Champlanová se opřela v křesle a zkřížila ruce na prsou. „Pokaždé když se tu objeví pár dobrých lidí, přinutí mě je poslat dál.“ Znovu nešťastně vzdychla. „Ale to k téhle práci asi zkrátka patří. A vím, že si u pět set pátého povedete skvěle.“

„Čeká mě nějaký výcvik, pane?“ Adriene téměř slintala bláhem při představě, že bude na čas dělat něco, při čem pravděpodobně nezemře. Ale její nadšení bylo rázem zadupáno do země, když Champlanová zavrtěla hlavou.

„Během dvoutýdenní cesty k LDN *Aurora* projdete základním výcvikem,“ řekla. „Ale jinak vás, pokud vím, do toho hodí rovnou po hlavě.“

Adriene pomalu přikývla. Dvoutýdenní okno klidu. Lepší než nic. „*Aurora*? To je která rota?“

„Flintlock,“ odpověděla Champlanová. „Velitelem je komodor Thurston, ale má pod sebou pár majorů; nevím, kdo bude vaším přímým nadřízeným. Zkusím vyhrabat ještě nějaké podrobnosti a pošlu vám je na terminál ve vaší kajutě. Ale nezapomeňte, že nejdřív musíte k fyzioterapeutovi. Rozhodně nepotřebuju, aby mě Thurston zpucoval za to, že jsem mu poslala vadnou skořápku.“

„Ano, pane.“

„Pět set pátý obvykle operuje v rádiovém tichu,“ dodala Champlanová. „Nejspíš nebudete mít spojení se světem celé týdny, ne-li víc, takže si udělejte pořádek ve svých krátkodobých a střednědobých záležitostech a rozlučte se s blízkými.“

„Rozumím, pane.“ To nebude náročný úkol.

„Transfer vás vyzvedne v kosmodromu ve čtyři třicet.“

„Děkuji, pane. Bylo mi ctí s vámi sloužit, majore.“

„Nápodobně, seržante. Můžete jít.“

Adriene už chtěla vstát, ale pak se zarazila. „Pane?“

„Mluvte.“

„Ráda bych doporučila vojína Harlana Rhodese na velitele družstva. Má dobré instinkty a ostatní mu důvěřují.“

Champlanová pokývla hlavou. „Vezmu to na vědomí. Děkuji vám.“

„Pane.“ Adriene zasalutovala, v kabině se zablýsklo a kancelář se rozplynula.

Dveře se otevřely a propustily ji zpátky do tichého, šerého foyer.

„Specialisto.“

Harlan se opíral o stěnu poblíž vchodu do kasáren. Jeho pískově hnědá pleť byla v tlumeném osvětlení plná tmavých stínů. Přejel si rukou po temeni hlavy – světle hnědé vlasy měl stejně krátké jako ona, sotva delší než strniště na bradě.

Adriene se přinutila k úsměvu a vykročila k němu. „Ahoj.“

Povytláhl obočí. „Nebo bych měl spíš říct *seržante*?“

„Právě jsem se to dozvěděla. Jak se to doneslo k tobě?“

„Doktorka to řekla Larsonovi. Takže pět set pátý, jo?“

„Vypadá to tak. Rota Flintlock. Potřebují stopaře do průzkumných družstev.“ Harlan přikývl, ale nic na to neřekl, a tak dodala: „Když jsem si vyzvedávala věci, Larson povídal, že na tebe ještě čeká. Co ti tak trvalo?“

„Měl jsem mizerný převzetí.“

„Já taky.“ Pravou paži měl zavěšenou v tenkém šátku.
„Zranil ses, když ses snažil dostat z telematiky?“

Harlan neklidně přešlápl a pokrčil rameny. „Kdepak. Nejspíš jsem neumřel dost rychle po tom, co jsem přišel o ruku. Mozku ještě nedocvaklo, že už ji mám zase zpátky. Levý oko mám taky pořád trochu líný.“

Promnul si zmíněné oko dlaní zdravé ruky.

Adriene v břicho zaplálo nepříjemné horko. Tohle způsobilo její otálení – její váhání, jestli ho má zabít. Kdyby měla koule na to zastřelit ho dřív, tyhle problémy by se mu vyhnuly.

„Sakra,“ vydechla. „To mě mrzí, Harle.“

„Není to tvoje chyba. Terapeut říkal, že to zabere jen den nebo dva, než budu zase fungovat na sto procent.“ Zadíval se na svou bezvládnou ruku, pohled šedých očí jaksí rozostřený. „Ale je to teda dost divný,“ dodal potichu. „Člověk si jasně pamatuje, že mu uštělili obličej, ale ruku, o kterou přišel jen pět minut předtím, už ne.“

Adriene si odkašlala. „Tak to prostě se skořápkami chodí. Občas chvíli trvá, než se některý věci srovnají.“

„Ty sis někdy pamatovala, že jsi před rezonací o něco přišla?“

Pomalů zakroutila hlavou. Zažila spoustu vážně mizerných smrtí. Občas měla polámané a pokroucené končetiny a musela nalehnout na granát nebo se odkulit přes hranu útesu, protože nedokázala stisknout spoušť. Jednou prostě pomalu vykrvácela, zatímco sledovala, jak jí z rány v břicho vyhřezávají střeva. A s největším odporem vzpomínala na

tu, kdy si musela vrazit nůž do srdce, protože se nemohla dostat k hlavě.

A přesto nějakým záhadným způsobem při žádné ze svých šestadevadesáti smrtí nepřišla ani nakrátko o žádnou končetinu.

„Ne,“ odpověděla. „Nikdy.“

Harlan pozvedl jeden koutek úst, ale do očí mu ten úsměv nedosáhl. „Jsem každopádně rád, že ses odtamtud dostala. Vypadalo to, že každý z těch zatracených botů má u sebe tyglík. Poslední dobou jsou s nima fakt úporní.“

Adriene se rozbušilo srdce a pocítila silné nutkání změnit téma. „Zachytil jsi nějaké novinky?“

„Jo, z Estesu. Evakuace běží podle plánu. Rada říká, že Mira roste stabilním tempem, posun odpovídá prognózám. Ani ohledně Clony se nic nezměnilo.“

„A kolonie?“

Harlan se zamračil. „Žádná přeživší. Jsme zase tam, kde jsme byli.“

Adriene pomalu přikývla a přistihla se přitom, že se snaží napodobit Harlanův zamračený výraz. Protože ty zprávy by ji měly rozlítostnit nebo vyděsit nebo znepokojit. Ale ona necítila vůbec nic. Byly to pro ni jen syrové informace.

Harlan se poškrábal na bradě. „Myslíš, že máme vůbec nějakou šanci vybudovat úspěšnou kolonii dřív, než Mira zahyne?“

„Na tom nesejde,“ povzdechla si Adriene. „Jestli se nám nepodaří prolomit Clonu, zůstaneme lapení v soustavě, dokud posun nespálí jak Estes, tak i Provu.“

Jelikož se obyvatelná zóna jejich hvězdy posouvala, začali evakuovat svou domovskou planetu Estes a postupně se stěhovali o jednu planetární orbitu dál, aby se připojili k farmářským osadám na Prově, kde stále ještě panovaly rozumné teploty. Ale to bylo jen dočasné řešení. Jednoho dne budou muset svou domovskou hvězdu a celou soustavu opustit nadobro.

Harlan se na ni zkoumavě zadíval. „Ty myslíš, že bychom se měli soustředit na prolomení mechanické blokády? Spíš než sázet na kolonie?“

Adriene pokrčila rameny. „Vím akorát to,“ zamručela a několikrát sevřela a zase uvolnila pěst, „že tady zatím žádných velkých pokroků nedosahujeme.“

„To možná ne,“ povzdechl si. „Ale čím více kolonií boti zlikvidují, tím více životaschopných míst po nás bude Výbor chtít zajistit. Takže naše práce tady bude jen čím dál důležitější.“

Pokusila se přetvořit svůj falešný zamračený výraz v povzbudivý úsměv. Harlan vždycky dokázal najít konstruktivní pohled na věc, dokonce i v těch nejpodělanějších situacích. To z něj však bohužel dělalo kandidáta na doživotní službu u 803. pluku.

„Ačkoli to se tebe už vlastně netýká, co?“ poznamenal zachmuřeně. „Máš nějakou představu, čemu se pět set pátý tam venku věnuje?“

Znovu zakroutila hlavou. „Ani trochu.“

Harlan si přitiskl paži zavěšenou v šátku pevněji k hrudi. „Champlanovou určitě pěkně nakrklo, že o tebe přijde zrovna teď.“

„Rozhodně nevypadala dvakrát potěšeně. Každopádně se ti nejspíš brzy ozve.“ Snažila se do těch slov dostat aspoň špetku nadšení, ale bylo to marné. „Doporučila jsem tě na velitele družstva.“

„Díky,“ hlesl, ale soudě podle tónu, kterým to řekl, si nebyl jistý, jestli mu vlastně prokázala nějakou laskavost.

„Budeš v tom dobrej, Harle.“

„Potkala už jsi Bookera a Mac?“

„Ne. Jsou v pohodě?“

„Mac je otřesená, ale v pohodě. A Book... no, znáš ho.“

Přikývla a pokusila se zachytit Harlanův pohled. On se však nepohnul, jen oči, které upíral na podlahu, se mu zaleskly.

„Chtějí, abych vyrazila co nejdřív.“ Vtiskla si palec do dlaně druhé ruky. „Hned ráno mám být v raketoplánu. Nechceš si se mnou večer dát skleničku?“

„Ne,“ řekl dutým, skřípavým hlasem. „Už se nikdy nechci probudit v takovém stavu.“ Potom k ní konečně zvedl hlavu. Tmavě šedé oči se mu leskly, ale pořád jako by se ve skutečnosti nedívaly na ni, spíš kamsi do dálky. „A ty bys taky neměla.“

Otočil se, vyrazil pryč chodbou a zmizel v protipožárních vratech vedoucích k ložnicím. Adriene se za ním strnule dívala a cítila, jak jí ze svalů vyprchává všechna síla.

To bylo všechno? Takhle se s ní chtěl po deseti letech služby a života bok po boku rozloučit?

Brzy bude desítky, ne-li stovky světelných let daleko. Dost možná už se nikdy nesetkají.

Mělo by ji to znepokojovat. To dobře věděla. Harlan byl její nejlepší přítel. Skutečnost, že ji takhle odepsal, by v ní měla vyvolávat... *něco*. Vztek, frustraci, lítost, bolest zlomeného srdce. Ale den za dnem bylo těžší a těžší najít vůli se vůbec o něco starat.

Promnula si rozechvělé ruce.

Časem se to zlepší. Nové skořápky se potřebovaly trochu rozhybat. Nakonec si vzpomene, jak se to dělá, když chcete něco cítit. Když chcete, aby vám na něčem záleželo.

Vzadu v mysli se drápalo na povrch cosi beztvareho a hořkého. Netoužila vědět, co to je, jenom chtěla, aby jí to dalo pokoj. Což ji utvrzovalo v názoru, že Harlan měl svým způsobem pravdu. Už se nechce nikdy znovu probudit.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Následující dva týdny strávila Adriene na palubě malé nákladní lodi a mezi nápory prudkého zvracení, ochromujících bolestí hlavy a třesu, který hraničil se záchvaty, si pročetla stručnou prezentaci 505. pluku. Být uvězněná v subprostorové lodi s posádkou, kterou tvořili nejspíš jediní dva abstinující vojáci v celé galaxii, byl očividně také jeden ze způsobů, jak si projít odvykáací kúrou.

Než se dostali do půli cesty, to nejhorší už měla za sebou, ačkoli podrážděnost a záchvaty vzteku jí cloumaly dál. Byla si celkem jistá, že žádné doživotní přátele si během tohoto výletu nezískala.

„Za dvacet minut jsme tam,“ zabručel první důstojník procházející mezi hromadami beden. Se zkrabaceným čelem vrhl opovrhlivý pohled na Adrienino lůžko. „Možná by sis měla zabalit krámy.“

„Ty mi taky budeš chybět,“ křikla za ním Adriene, ale on za sebou zabouchl těžké vzduchotěsné dveře a bez dalšího slova jí zmizel z očí.

Povzdechla si a vyškrábala se na nohy. Oblékla si bundu a pak si nasadila pletenou čepici. Vlasy už jí dorostly přesně do té protivné délky, ale ještě pořád ne natolik, aby jí nebyla zima. Tedy kromě doby, kterou trávila v liduprázdném

skladišti, které jí poslední dva týdny sloužilo jako improvizovaná kajuta a kde teplota kolísala mezi stupni *horko* a *zkurvený horko*.

Svižně naházela do batohu veškerý svůj majetek – především náhradní oblečení a pár drobností, jež nashromáždila během uplynulých let. Věci, které by měly mít nějakou sentimentální hodnotu, ale ve skutečnosti je s sebou vláčela spíš jenom na efekt – byly to artefakty, které mohla stavět na odív, aby to vypadalo, že vlastní i něco víc než jen to, co má zrovna na sobě.

Výstražný maják naplnil místnost žlutým světlem a vzduch jako by na zlomek vteřiny zhoustl. Loď opouštěla subprostor. Adriene se zhoupł žaludek. Zhluboka se nadechla; nezvracela už celé dva dny a nehodlala tu úspěšnou sérii přerušit.

Popadla batoh, vyšla ze skladiště a zamířila úzkou chodbou po obvodu loď k přechodové komoře. Vzala to podél levoboku a na okamžik se zastavila u malého observačního okénka poblíž obranné věže.

Jejich loď právě prolétala shlukem drobných asteroidů. Na černobílém pozadí hlubokého vesmíru se čas od času objevovaly rudé záblesky, jak automatické lasery rozbíjely větší kameny, které se jim připletly do cesty. V dálce se vznášel plynný obr. Jeho panenskou slonovinovou tvář v jednom místě hyzdila obrovská černá bouře, pomalu se plížící po beztvarem povrchu jako líná olejová skvrna.

Loď se naklonila, aby se vyhnula mamutímu asteroidu. Jeho drsný povrch se třpytil krystaly ledu, nebo snad minerálů. A pak se za okrajem pásu kamení objevil tmavý trup matně černé loď. LDN *Aurora*.

Ačkoli obrněné plavidlo nemělo zapnuté maskování, stejně bylo v temnotě vesmíru jen stěží rozeznatelné. Bylo štíhlejší a elegantnější než většina lodí flotily EFDN a jeho trup nevrásnila jediná jizva.

Na zádi se nacházely dvě sady velikých čtyřtryskových iontových motorů. Ale ve službě takové jednotky, jako byl

505. pluk, stejně většinu práce pravděpodobně odváděl subprostorový urychlovač. *Aurora*, jejíž stavitelé měli na zřeteli především nenápadnost a flexibilitu, sloužila coby jakési mobilní velitelství – mnohem spíš jako nosič vojáků než bitevní loď.

Ačkoli i k tomu se zdála být skvěle vybavená. Na hřbetní i břišní straně se po celé délce trupu táhla řada šestiúhelníkových panelů, ukrývajících plazmová nebo laserová děla, výsuvné kulometné věže a raketové šachty.

Adrienin pohled však zaujal drobný skleněný kryt vyčnívající z podbřišku lodě. Kupole z mozaikovitě poskládaných skleněných panelů vypadala až podezřele jako náčrty kvantových koncepčních generátorů, o nichž však dosud vždycy četla jen teoretické články. Což znamenalo, že *Aurora* je pravděpodobně vybavena systémem, který podle všeobecného přesvědčení vůbec neexistuje. Bylo zřejmé, za co EFDN neváhá utrácet peníze.

Sevřel ji zvláštní pocit – napětí, které by klidně mohla nazvat úzkostí, i když jen tlumené. Chystala se připojit k úplně jiné sekci Extrasolární flotily, než na jakou byla dosud zvyklá. EFDN byla založena za účelem průzkumu galaxie a podpory kolonizačního úsilí v reakci na blížící se zánik jejich domovské hvězdy. Ne proto, aby bojovala s inteligentními roboty. Během dvaceti let od prvního kontaktu však musela obrátit zrak k úplně jiným cílům. Což mimo jiné vedlo ke vzniku divizí, jako byl 505. pluk – specializovaných týmů, které se zaměřovaly na podrývání mechanických aktivit, místo aby se pouze bránily nebo reagovaly na ohrožení, jako to dělal zbytek Extrasolární flotily a Místních sborů.

Její 803. pluk mezitím dál pracoval na naplnění původních cílů EFDN, tedy objevit co nejvíce životaschopných světů. Poháněla je bláhová naděje, že pokud se lidstvo dostatečně rozptýlí, mechanům možná dojdou zdroje a nebudou schopni reagovat – anebo třeba náhodou jedno či dvě nová osídlení

přehlednou, bude-li štěstí stát na jejich straně. Zatím se však nic z toho nenaplnilo.

O patnáct minut později zakotvilo Adrieno malé vězení v doku *Aurory* a vrata přechodové komory se otevřela. Spustila se nákladová rampa a nabídla pohled na dokonale vycištěný hangár.

Její loď zabrala poslední volné místo v hale, po jejíž délce byly zaparkované tři další raketoplány podobné velikosti. Dva z nich měly matný tmavě šedý nátěr a krabicovitou konstrukci transportérů EFDN. Třetí byl ve srovnání s nimi podstatně elegantnější – lesklý a stříbrný. Jeho záď zdobil geometrický štít loga firmy Dodson-Mueller, hlavního dodavatele obranných zařízení Extrasolární flotily.

Šest členů posádky pracovalo v hangáru na nejrůznějších úkolech: několik jich přenášelo bedny se zásobami do výtažů, jeden třídil součástky, další leštil trup nedotčené hvězdné stíhačky Colt – jedné z desítky, které stály zaparkované vedle řady krytů úzkých startovacích šachet.

Adriene si hodila batoh na rameno a sešla po rampě spolu s pilotem, který jí zamával na rozloučenou, pak se od ní oddělil a vydal se vstříc vedoucímu hangáru, jenž k nim současně vykročil se štosem dokumentů v ruce.

Z druhé strany haly k Adriene mířil mladý muž v dobře padnoucí tmavě šedé uniformě. Byl poněkud menšího vzrůstu, měl krátce zastřižené černé vlasy a tmavě slonovinovou pleť. Usmíval se na ni – a Adriene připadal až příliš vstřícný, až příliš spokojený.

Zastavil se a krátce zasalutoval. „Vítejte na palubě LDN *Aurora*, seržante Valerová.“

Adriene mu pozdrav opětovala.

„Já jsem seržant Lian Kato,“ řekl s lehkým provanským přízvukem, který se nejspíš snažil potlačit. „Musím jen potvrdit vaše sériové číslo.“

Vylovil z kapsy malé zařízení a Adriene si vyhrnula rukáv.

Když jí oskenoval vytetovaný čarový kód, jeho dosud žoviální výraz poněkud zamrzl. „Devadesát šest? U Miřina konce! Co to tam osmistý třetí sakra provádí?“

„Tvoříme galaktickou budoucnost lidstva,“ odrecitovala s povzdechem.

Kato povytáhl obočí. „Metodou pokus–omyl?“

„V podstatě.“

„No, tak dobře, Šestadevadesátko.“ Jeho sebejistý pohled byl zpět, ačkoli ústa se mu teď usmívala trochu křečovitě. „Vítej na palubě.“

Adriene následovala seržanta Kata napříč hangárem a do šestihranné chodby. Po celé její délce byly ve stropě zapuštěné široké čtverce světelných panelů a rozjasňovaly chodbu měkkou, rozptýlenou září. Podobně jako vnější plášť a hangár i koridor byl naprosto bez poskvrnky; jejich uhlově šedé uniformy se odrážely v lesklých bílých obkladech na stěnách.

„Všichni jsou zrovna na tréninku,“ ohlédl se přes rameno Kato, držící se několik kroků před Adriene. „Takže je teď na lodi docela klid.“

„To vidím.“ Vrhla dlouhý pohled do prázdných chodeb. „Na tréninku... čeho?“

„Každou chvíli dostáváme nějakou zásilku. Nový obleky, nové implantáty. Demo má taky nějaký nový hračky. Ale ve skutečnosti jde prostě jen o to, že nemáme nic lepšího na práci.“ Pokrčil jedním ramenem. „Už pár týdnů tady sedíme na zadku a čekáme. Ale teď se věci začínají hýbat, cítím to v kostech. Jsem si jistý, že už brzy dorazí nějaký rozkazy.“

„Velitelem je tady komodor Thurston?“ zeptala se Adriene. Ony „podrobnosti“, které jí Champlanová slíbila, byly mírně řečeno skoupé.

„Jo,“ přisvědčil Kato. „Thurston to tady celý řídí. Bezprostředně ale patříme pod majora Blackwella. Byl by tady osobně, aby ti všechno ukázal, ale celý dopoledne je na tréninku s veliteli družstev. Za normálních okolností bych tě teď vzal na

prohlídku a nechal tě pročíst příručku pro středně pokročilý. Hádám, že ta snůška keců, co ti dali na cestu sem, k ničemu nebyla, co?“

„Ani ne,“ připustila Adriene. „Připadalo mi to dost povrchní.“

„Jo, je tam všechno, co nepodléhá nějakému utajení. Takže v podstatě nic. Každopádně tohle budeme muset nechat na jindy, protože jsi na celý dopoledne zadaná. Zajdeme rovnou na ošetřovnu, aby ti dali implantát.“

„*Implantát?*“

„Virtuální inteligenci. Sakra! Aspoň tohle snad v té příručce bylo, ne?“

Adriene přikývla. Vybavovala si nejasnou zmínku o podpůrné virtuální inteligenci v seznamu standardní výbavy, ale až teď jí došlo, že to znamená implantát. „Jo, o tom se tam psalo. Něco ve smyslu, že pomáhá komunikovat s obleky, pamatuju si to dobře?“

„Přesně tak. Pěkná malá virtuální intelligence, co ti sedí přímo v mozku.“ Poklepal si na spánek. „Umožňuje přístup ke všem hračkám a vychytávkám v obleku a umí spoustu dalších věcí.“

Dál udržovali svižné tempo. Adriene se nervózně poškrábala na hřbetě ruky.

„Neměj obavy...“ Kato jí věnoval chápavý pohled. „Ta procedura nezabere víc než hodinu. Uspí tě, a než se naděješ, bude po všem. Není to horší, než když ti vrtají zub.“

„To je v pořádku,“ ujistila ho. „Nemám strach.“

„No samozřejmě,“ zazubil se na ni. „Po šestadevadesáti smrtích přece člověka nerozhodí anestezie.“

Adriene si ztěžka povzdechla. Vystihl to přesně.

Kato maličko zpomalil, a když ho dohnala, uviděla, jak mu zrudly tváře. „Do prdele, to byla zkurveně nemístná poznámka, co?“ Prohrábl si rukou krátké černé vlasy. „Omlouvám se.“